ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 8ης Μαρτίου 1993 *

Στην υπόθεση C-123/92,

Lezzi Pietro & C. Srl, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Cirignola (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τη Wilma Viscardini Donà, δικηγόρο Πάδουας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Antonio Aresu και την Angela Bardenhewer, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως REC 4/91 της Επιτροπής, της 24ης Οκτωβρίου 1991, με την οποία το εν λόγω κοινοτικό όργανο διαπίστωσε ότι δικαιολογείται η εκ των υστέρων είσπραξη εισαγωγικών δασμών σε συγκεκριμένη περίπτωση,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και J. L. Murray, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Díez de Velasco, P. J. G. Kapteyn και D. A. O. Edward, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Απριλίου 1992, η εταιρία ιταλικού δικαίου Lezzi Pietro & C. Srl (στο εξής: Lezzi Pietro) ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, την ακύρωση της αποφάσεως REC 4/91 της Επιτροπής, της 24ης Οκτωβρίου 1991, με την οποία το εν λόγω κοινοτικό όργανο διαπίστωσε ότι δικαιολογείται η εκ των υστέρων είσπραξη εισαγωγικών δασμών σε συγκεκριμένη περίπτωση.

2 Από την απόφαση αυτή, η οποία είχε ως αποδέκτη την Ιταλική Δημοκρατία, προκύπτει ότι στις 3 Φεβρουαρίου 1988, η Lezzi Pietro έθεσε σε ελεύθερη κυκλοφορία άγρια κρεμμύδια του είδους Muscari comusum, καταγωγής Μαρόκου, κατατάσσοντάς τα στον κωδικό της Συνδυασμένης Ονοματολογίας (στο εξής: κωδικός ΣΟ) 0703, στον οποίο αντιστοιχεί δασμός 12 %, αντί του κωδικού ΣΟ 0709, στον οποίο αντιστοιχεί δασμός 16 %, και ότι την κατάταξη αυτή δέχθηκαν οι ιταλικές τελωνειακές αρχές κατ' εφαρμογήν του εθνικού δασμολογίου το οποίο περιελάμβανε ένα λανθασμένο στοιχείο όσον αφορά τα οικεία προϊόντα, λάθος που οφειλόταν σε λανθασμένο στοιχείο περιεχόμενο στο Ενιαίο Κοινοτικό Τιμολόγιο (Taric).

3 Με την επίδικη απόφασή της, που ελήφθη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1697/79 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1979, περί της εκ των υστέρων εισπράξεως εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο για εμπορεύματα που διασαφηνίστηκαν σε τελωνειακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/007, σ. 254), η Επιτροπή θεώρησε ότι το λάθος στο οποίο είχαν υποπέσει οι ιταλικές αρχές μπορούσε να διαπιστωθεί από τον εισαγωγέα και ότι, ως εκ τούτου, οι εισαγωγικοί δασμοί που δεν είχαν καταβληθεί και που ανέρχονταν σε 1 496 ECU έπρεπε να εισπραχθούν, και τούτο για τον λόγο ότι, αφενός, τα άγρια κρεμμύδια του είδους Muscari comusum έπρεπε να έχουν καταταγεί στον κωδικό ΣΟ 0709 της Συνδυασμένης Ονοματολογίας, όπως αυτή προκύπτει από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2685/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη Δασμολογική και

Στατιστική Ονοματολογία και το Κοινό Δασμολόγιο, ο οποίος είχε νομοτύπως δημοσιευθεί στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 7ης Σεπτεμβρίου 1987 (L 256, σ. 1), και, αφετέρου, τα παρασχεθέντα από το Taric στοιχεία είχαν ορθώς υποβληθεί πριν καν τη θέση σε ισχύ αυτής της Συνδυασμένης Ονοματολογίας, την 1η Ιανουαρίου 1988.

4 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους αντλούμενους, αντίστοιχα, από το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση στηρίζεται στην «εσφαλμένη προϋπόθεση» ότι τα εν λόγω προϊόντα κακώς κατετάγησαν στον κωδικό ΣΟ 0703, από την παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 1697/79 και από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΟΚ.

5 Με το υπόμνημά της αντικρούσεως, η Επιτροπή έκρινε ως παντελώς αστήρικτους τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας. Εξάλλου, το εν λόγω κοινοτικό όργανο γνωστοποίησε στο Δικαστήριο ότι, με απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 1992, τροποποίησε την επίδικη απόφαση υπό την έννοια ότι η επίμαχοι εισαγωγικοί δασμοί δεν πρέπει πλέον να αποτελέσουν το αντικείμενο τέτοιας εισπράξεως. Όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως αυτής, κατέστη φανερό ότι η δασμολογική κατάσταση βάσει των δημοσιευθέντων στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στοιχείων δεν ήταν σαφής και ότι, ως εκ τούτου, δεν ήταν δυνατό να θεωρηθεί ότι λάθος των ιταλικών αρχών μπορούσε λογικώς να ανακαλυφθεί από τον εισαγωγέα κατά τον χρόνο της δηλώσεως της θέσεως των προϊόντων σε ελεύθερη κυκλοφορία. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η διαφορά έχει καταστεί άνευ αντικειμένου, ζήτησε από το Δικαστήριο να καταργήσει τη δίκη και να συμψηφίσει τα δικαστικά έξοδα.

6 Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστήριξε, με το υπόμνημά της απαντήσεως, ότι, έστω και αν δεν οφείλει πλέον τους δασμούς που της ζητήθηκαν, δεν αποκλείεται οι ιταλικές τελωνειακές αρχές να θέσουν προβλήματα όσον αφορά τους τόκους και τις κυρώσεις λόγω της ανακριβούς δηλώσεως. Κατά συνέπεια,

ζητεί, κυρίως, από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του πρώτου προβληθέντος λόγου, ο οποίος αντλείται από το γεγονός ότι η προσβαλλομένη απόφαση στηρίζεται στην «εσφαλμένη προϋπόθεση» ότι τα επίμαχα προϊόντα κακώς είχαν καταταγεί στον κωδικό ΣΟ 0703. Επικουρικώς, για την περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο θα αποφάσιζε την κατάργηση της δίκης, ζητεί την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.

7 Η Επιτροπή, κρίνοντας στρεψόδικη και ασύνετη τη στάση της προσφεύγουσας, ζητεί, με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως, τον συμψηφισμό των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι μέχρι την κοινοποίηση του υπομνήματος αντικρούσεως, ενώ, όσον αφορά τα μεταγενέστερα του υπομνήματος αυτού έξοδα, τη χρέωσή τους στην προσφεύγουσα.

8 Διαπιστώνεται ότι, με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 24ης Οκτωβρίου 1991, στο διατακτικό της οποίας ορίζεται ότι οι επίμαχοι εισαγωγικοί δασμοί πρέπει να εισπραχθούν. Όμως, η απόφαση αυτή «τροποποιήθηκε» με την απόφαση της Επιτροπής της 28ης Σεπτεμβρίου 1992, στο διατακτικό της οποίας ορίζεται ότι η απόφαση της Επιτροπής της 24ης Οκτωβρίου 1991 τροποποιείται υπό την έννοια ότι οι εν λόγω δασμοί «δεν πρέπει να αποτελέσουν το αντικείμενο εισπράξεως». Δεν αμφισβητείται ότι η τροποποίηση αυτή ισοδυναμεί με ανάκληση της προγενέστερης αποφάσεως, όπως προκύπτει, κατά τρόπο μη επιδεχόμενο παρερμηνεία, από τον τίτλο της αποφάσεως της 28ης Σεπτεμβρίου 1992.

9 Βεβαίως, και στη νέα απόφαση, το μέρος των αιτιολογικών σκέψεων σύμφωνα με το οποίο το επίμαχο προϊόν εμπίπτει στον κωδικό ΣΟ 0709 παραμένει αμετάβλητο και η Lezzi Pietro θα μπορούσε να έχει έννομο συμφέρον — ιδίως ενόψει μελλοντικών εισαγωγών — να ζητήσει να κριθεί ότι το εν λόγω προϊόν εμπίπτει στον κωδικό ΣΟ 0703 και όχι στον κωδικό ΣΟ 0709. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι αντικείμενο της προσφυγής είναι η ακύρωση της αποφάσεως της 24ης Οκτωβρίου 1991, απόφαση η οποία δεν υφίσταται πλέον.

10 Εξάλλου, με την ανάκληση της αποφάσεως αυτής η προσφεύγουσα πέτυχε το μόνο αποτέλεσμα που θα μπορούσε να πετύχει με την προσφυγή της και δεν

υφίσταται πλέον, ως εκ τούτου, ζήτημα εκδόσεως αποφάσεως του Δικαστηρίου. Πράγματι, στο πλαίσιο μιας δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ασκηθείσας προσφυγής, το μόνο πράγμα που μπορεί να κάνει το Δικαστήριο είναι να ακυρώσει την αποτελούσα το αντικείμενο της προσφυγής αυτής πράξη. Όσον αφορά ενδεχόμενα προβλήματα σχετικά με τους τόκους και τις κυρώσεις, αυτά αφορούν αποκλειστικώς τις υφιστάμενες μεταξύ της προσφεύγουσας και των ιταλικών τελωνειακών αρχών σχέσεις και πρέπει, όπως είναι επόμενο, να επιλυθούν από τα εθνικά δικαστήρια, τα οποία μπορούν, ενδεχομένως, σύμφωνα με το άρθρο 177 της Συνθήκης, να παραπέμψουν τα σχετικά ζητήματα στο Δικαστήριο.

11 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή έχει καταστεί άνευ αντικειμένου και ότι η δίκη πρέπει να καταργηθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

12 Όπως προκύπτει από το άρθρο 69, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

13 Πρέπει, πρώτον, να επισημανθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής της 28ης Σεπτεμβρίου 1992, με την οποία ανακλήθηκε η προηγούμενη απόφασή της 24ης Οκτωβρίου 1991, ελήφθη μετά την άσκηση της προσφυγής της Lezzi Pietro.

14 Δεύτερον, από τις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως της 28ης Σεπτεμβρίου 1992 προκύπτει ότι η Επιτροπή αποφάσισε να ανακαλέσει και να αντικαταστήσει την προσβαλλομένη απόφαση βάσει μιας εκτιμήσεως των γεγονότων η οποία είναι διαφορετική από την εκτίμηση που την είχε αρχικώς οδηγήσει στο να θεωρήσει ότι το διαπραχθέν από τις ιταλικές αρχές λάθος μπορούσε να ανακαλυφθεί από τον εισαγωγέα.

15 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή πρέπει να φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Καταργείται η δίκη.

2) Η Επιτροπή καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 8 Μαρτίου 1993.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due